

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν.

Ποτὲ ἄλλοτε τόσος πολὺς καὶ ἐκλεκτός κόσμος δὲν εἶχε συρρεύσει εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν. Κατὰ τὰς ἐννέα, αἱ ἄμαξαι ἐπιστρέφουσαι κενὰ ἀπὸ τὸ ὀλόφωτον μέγαρον, ἀπετέλουν σειρὰν ἀδιάσπαστον, ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ὁδοῦ Πατησίων μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν καὶ ὁ πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ πρέσβεις ὅλοι, καὶ ὅσοι ξένοι ἐπίσημοι ἔτυχε τότε νὰ τιμῶσι τὰς Ἀθήνας μὲ τὴν παρουσίαν των· ὁ δὲ ἀριθμὸς των δὲν ἦτο μικρός, καθόσον ὁ χειμὼν εἶχεν ἤδη ἀρχίσει. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν δύο τρεῖς πρίγκηπες Ῥώσσοι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πρέσβεως των, δύο γνωστότατοι Ἀγγλοὶ βουλευταί, μεταβαίνοντες δι' Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ σκοπῷ νὰ παρουσιασθῶσι εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ νὰ ὑποβάλωσι ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του τὰς ὑπὲρ Τουρκίας ἰδέας των, χάριν τῶν ὁποίων θὰ ἐλάμβανον ἰσως ὡς ἐνθυμήματα ἀδαμαντοκολλήτους ταμβάκοθηκας. Παρεκτός Γάλλου μαθηματικοῦ, κατ' εὐθείαν ἐκ Παρισίων ἐλθόντος, ἦσαν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων καὶ πέντε ἢ ἕξ διάσημοι ἀρχαιολόγοι, ἀντιπροσωπεύοντες Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, καὶ ὑποκρύπτοντες διὰ τυπικῆς φιλοφροσύνης τὴν βασιλεύουσαν μεταξὺ των ψυχρότητα, ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, τοῦ διαπρεποῦς Γάλλου ἀρχαιολόγου καὶ τοῦ διαπρεποῦς Γερμανοῦ συναδέλφου του, οἱ ὅποιοι, εἰλικρινέστεροι τῶν ἄλλων, δὲν ὑπέκρυπτον τὴν ἀμειψίαν ἀντιπάθειάν των. Παρευρίσκειτο διακαιωνιακῶς εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ ὁ πασίγνωστος δόκτωρ Ἰακροβίσκης, μόλις ἐπιστρέψας ἐκ τῶν συγχρόνως ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν του εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Ἄργος, ὠμίλει δὲ κατὰ τὸ συνήθες πρὸς τοὺς διαφόρους ξένους, κατὰ τὴν πατρίδα του ἕκαστον, εἰς ὅλας τῆς

γῆς τὰς γλώσσας, προσφέρων τὴν μίαν χειρότερα τῆς ἄλλης. Παρευρίσκειτο καὶ εὐφυῆς ἐξ Ἰρλανδίας καθηγητής, διατρέξας ἐν βίῃ τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, προτιθέμενος δὲ νὰ δημοσιεύσῃ ἕκτενές σύγγραμμα περιέχον τὸ πόρισμα τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν του περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἑλλήνων. Ἦτο ἐκεῖ καὶ τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν πρίγκηπες Φαναριῶται, κόμητες ἐκ Ζακύνθου καὶ Κερκύρας, πρὸς δὲ καὶ πρόων ἐμποροὶ ἢ τραπεζῖται, πλουτήσαντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀλεξάνδρειαν ἢ Λονδίον. Ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν καὶ εἰς Ἑλλην ποιητής, ἐπιτηδευόμενος ἐπιτυχῶς τὸν Παρισινόν κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν οὐμίλιαν, — καὶ ἄλλος, ἀγγλομαθὴς αὐτός, μεταφράσας τὸν Βύρωνα εἰς τὸ πεζόν, ἐπισκεφθεὶς δὲ καὶ τὸν τάφον τοῦ ποιητοῦ εἰς Ἀγγλίαν καὶ προσπαθῶν, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκείθεν, νὰ ἐπιδεικνύῃ ὕφος Ἀγγλοῦ λογιῶν διὰ τοῦ ἀπαθoῦς Βρεττανικοῦ βλέμματος μὲ τὸ ὅποιον ἐπεσκόπει, ὡς ἐξ ὕψους, τὰ περὶ αὐτὸν μικρολογήματα. Ὅσοι καὶ ὅσα ἐκαλλιέργουν τὴν μουσικὴν εἰς τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος εἶχον ἐπίσης προσκληθῆ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Πολλὰ τῶν δεσποινίδων ἦσαν εὐεδαῖς, αἱ πλειότεραι εἶχον στολισθῆ μὲ φορέματα λαμπρὰ καὶ μὲ ἀφθονίαν πούδρας, ὅλαι δὲ εἶχον μεγάλους, ζωηροὺς ὀφθαλμούς. Τὰ πολύχροα παρισινὰ φορέματά των, καὶ τὰ πολυειδῆ κοσμήματα, καὶ οἱ ἀδάμαντες, καὶ οἱ γυμνοὶ ὦμοι καὶ βραχίονες, ἐσηματίζον ἀντίθεσιν ζωηρὰν πρὸς τὸ συμπυκνούμενον μαῦρον πλῆθος τῶν βελαδωμένων ἀνδρῶν. •

Ἡ πολυἀριθμὸς καὶ ἐκλεκτὴ αὕτη συνάθροισις ἐγίνετο πρὸς τιμὴν ἢ ἐπὶ εὐκαιρίᾳ, τῆς εἰς τὴν γενέτειραν πόλιν ἐπιστροφῆς τῆς δεσποινίδος Φωτεινῆς Νατσελγυθβερ, δικαστικοῦ κλειδοκυμβαλιστρίας, φίλης καὶ ἀντιπάλου τοῦ Rubinstein, μαθητρίας τοῦ Liszt, ἐραμιλλοῦ σχεδὸν τοῦ διδασκάλου τῆς, ὁ ὅποιος δημοσίᾳ εἰς Βιέννην τὴν ἐπωνόμασε βασιλίσσαν τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ,

σύνθρονον δηλαδή εἰς τὸ ἀνεγνωρισμένον βασιλείον του. Ἡ κοινωνία ὁλόκληρος τῶν Ἀθηνῶν κατείχετο ὑπὸ ἀνυπομόνον περιεργείας νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἔτι δὲ μᾶλλον νὰ τὴν ἴδῃ. Δὲν ἐξηκριβώθη ποτέ, ἀλλ' οἱ συμπερασμοὶ ἀνεβίβαζον εἰς μέγαν ἀριθμὸν τὸ ποσόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ βαρωνίς Χοενφέλς κατώρθωσε νὰ ἔχῃ πρώτη αὐτὴ τὴν Νατσελγούβερ εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς, ὑπερβάσα τὰς προσφορὰς ἄλλων ἀντιζήλων. Οἱ μᾶλλον πεπειραμένοι περιώριζον τὸ ποσὸν εἰς τετραψήσιον μόνον ἀριθμὸν, βασιζόμενοι εἰς τὴν ἐγνωσμένην τῶν ἐκ Γερμανίας βαρωνίδων ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν χρημάτων. Οἱ περισσότεροι ὁμῶς ἀνέφερον ποσὰ γραφόμενα μὲ πέντε τουλάχιστον ἀριθμούς, ἐτχολιάζον δὲ τὸ πρᾶγμα καθὼς συνήθως οἱ ἄνθρωποι τῆς καλῆς κοινωνίας σχολιάζον τὰ ἀφορῶντα τὸν φιλοξενούντα αὐτοὺς, ἐνῶ τοὺς φιλοξενεῖ.

Ἐν μέσῳ τῆς βαβυλωνίας τῶν λαλουμένων ἐκεῖ γλωσσῶν, ἐπεκράτει ἡ γαλλικὴ. Μεταξὺ τῶν ἀνταλλασσόντων πολυγλώττους χαριετισμοὺς καὶ χαριεντισμοὺς, περιεφέρετο μόνος ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν νέος ξανθός, ὠχρός, μὲ ἔκφρασιν ἀνθρώπου ξένου, ἔχοντος τὴν συναίσθησιν τῆς δειλίας του, τῆς ἀπομονώσεώς του ἐν τῷ μέσῳ ἀγνώστων, καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου στενοχωρίας του. Ἐφαίνετο ὡς φοβισμένος, ὡς προφυλαττόμενος μὴ τὸν παρατήρησῃ τις ἐκεῖ ἢ τοῦ ἀποστείνῃ τὸν λόγον. Ἔστρεφε περὶ αὐτὸν ἀνησυχούς τοὺς ὀφθαλμούς, ὀφθαλμοὺς γαλανούς, τόνσον γαλανούς καὶ ἀνησυχούς, τόνσον ἀφελεῖς τὴν ἔκφρασιν, τόνσον παιδικούς, ὥστε ἀνεδείκνυον ἔτι νεαρώτερον τὸ νεαρὸν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ παραστήματός του. Εἰκοσαετῆς περίπου, εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, τὴν ὁποίαν προανήγγελλε μόλις ξανθὴ σκιά ἀπλουμένη ὡς κηλὶς παραλλήλως τοῦ ἄνω χεῖλους του. Ἐκ τῆς ἡσυχίας τοῦ μονήρους προγονικοῦ του μεγάρου εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Ρουπόλδεν-Κίρχεν, εἰσῆρχετο ἡδὴ πρῶτον εἰς τὴν τύρβην καὶ λάμπιν τῆς ζωῆς, ἔχων ὡς μόνην προπαρασκευὴν κατὰ τῶν ποικίλων παθῶν καὶ περιπλοκῶν τῆς, τὴν παρθενικὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ μητέρα τρυφερὰν καὶ νευροπαθῆ, καὶ τὴν λατρείαν τῆς μουσικῆς τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς μητρὸς του ἐκληρονόμησεν. Ἦτο κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν περιβολὴν, τύπος ἀριστοκράτου Γερμανοῦ, μὲ πρόσωπον ἀπαθές, μὲ καρδίαν τρέμουσαν ἐκ δειλίας παρθενικῆς, ἔκρινε τὸν κόσμον κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίας του ἀπειρίας, φοβούμενος αὐτὸν καὶ συγγρόνως ἐλκυόμενος ὑπ' αὐτοῦ, συναισθανόμενος, ἀορίστως ἔτι, συγκινήσεις περιεργείας διὰ τὸ ὠραῖον φῶλον, καὶ καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἐντροπῆς ἄμα κυρία τις τὸν παρετήρει.

— Τί νὰ εἶναι ὁ εὐμορφος αὐτὸς νέος, ἠρώτησεν ἡλικιωμένη κυρία, τῆς ὁποίας εἰλκυσε τὴν

μητρικὴν συμπάθειαν ἢ παιδικὴ δειλία τοῦ ἀπομονωμένου νεανίσκου.

— Ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος νέος, ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτηθεὶς. Νόστιμος, ἀλήθεια! ὡσὰν κοριτσάκι.

Μὴ κακίας! ἐπανέλαβεν ἡ γραία. Ἐνα εὐμορφον νέον τὸν ζηλεύουν πάντοτε οἱ ἄνδρες ἡ νεότης ἔχει χωριστὸν θέλημα! Ἀλλὰ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν, ἀνεψιὸς τῆς Κυρίας Χοενφέλς. Ἐχασε τὴν μητέρα του ὁ καυμένος καὶ ταξειδεύει χάριν διασκεδάσεως. Βεβαίως μερικαὶ ἀπὸ τὰς νέας κυρίας ἐδῶ θὰ τὸν εὐσπλαγχνισθοῦν.

— Ὑποθέτω ὅτι μὲ τὸ νόστιμον πρόσωπον καὶ μὲ τὸ μελαγχολικὸν ὄφρος του, δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ εὕρῃ πρόθυμον παρηγορητρίαν.

— Τόνσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτόν, ἐπρόσθεσεν ὁ γαλλίζων ποιητής, ὁ ὁποῖος πλησιάσας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὀμιλίαν. — Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πιστεύῃ ὅ,τι ἀκούει, εἰς αὐτὸ μάλιστα ἐδῶ τὸ κέντρον τῶν *cancans*. Ἀλλ' ὁμῶς λέγεται ὅτι ὁ ἀτυχῆς αὐτὸς νεανίσκος εἶναι τὸ τελευταῖον θῦμα τῆς Νατσελγούβερ.

— Ἀδύνατον, ἀνεφώνησε ἡ γερόντισσα, μ' ἔκφρασιν συμπαθοῦς φρίκης. Νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς, φαίνεται ἄγγελος!

— Ὑπάρχουν καὶ πεπτωκότες ἄγγελοι. Κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ ποιητής ὕψων τοὺς ὤμους καὶ ἀκίμων τὴν καλλιτέραν παρισινήν του ὑπόκλισιν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐτόξευε πλαγίως βλέμμα προκλητικὸν εἰς τὸν καθήμενον πλησίον τῆς ἡλικιωμένης κυρίας φίλον, ὡς ἂν ἠρώτα ἐὰν ἡ ἐπιγραμματικὴ του παρατήρησις δὲν ἦτο ἀξία τοῦ Theophile Gautier ἢ τοῦ Dumas. Καὶ μὲ ὄφρος ἀνθρώπου ὅλως εὐχαριστημένου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἐπρόσθεσε Γαλλιστί:

— *L'ange n'est complet que lorsqu' il est déchu.*

— Κακολογίαν ποῦ τὴν ἔχετε οἱ ἄνδρες! Οὔτε τὸ φῶλον μας γλυτόνει τὴν γλώσσάν σας, οὔτε τὸ ἰδικόν σας φῶλον.

— Ἐνόμιζα, κυρία μου, ὅτι ἡ παροιμία ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας τὸ προτέρημα τοῦτο τῆς κακολογίας.

— Συκοφαντία, φίλε μου, καθαρὰ συκοφαντία! Ἡ κατασκευὴ παροιμιῶν εἶναι μονοπώλιον τῶν ἀνδρῶν, τὸ μεταχειρίζονται δὲ καὶ τοῦτο, καθὼς ὅλα, ἐναντίον μας. Δὲν ἔπεται ὅτι οἱ ἄνδρες πιστεύουν ὅσα λέγουν διὰ νὰ μᾶς σατυρίσουν, ἀλλὰ νοστιμεύονται περισσότερον τὸ βέλος ὅταν μᾶς τοξεύῃ, παρὰ ἐὰν στραφῇ ἐναντίον των, καθὼς τοὺς ἀξίζει. Ἐν τούτοις τὸ βέλος ταξειδεύει καὶ φθάνει εἰς γενεὴν βλακωδεστέραν, καὶ ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ παροιμία σου. Ἄν ζητῆς ἀπὸ τὴν παροιμίαν τὴν ἀλήθειαν, μὴ περιμένης νὰ τὴν εὕρῃς.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, κυρία μου, μόνον ἀπὸ σὲ θά τὴν ζητῶ. Εἰπήτέ μου λοιπὸν ἐὰν εἶναι ἀλήθεια ὅτι θ' ἀκούσωμεν ἐδῶ ἀπόψε τὴν Νατσελχοῦβερ.

— Ὡσὰν νὰ μὴ φαίνεται πολὺ βεβαία περὶ τούτου ἡ κυρία Χοενφέλς! Γνωρίζετε τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ Νατσελχοῦβερ;

— Ὡ ναί! παράξενη ὅσον παίρνει ὁ λόγος... καὶ ἄσχημη, ἐπρόσθεσε στενάζων ὁ ποιητής.

Ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν, οὔτε καὶ ὑποπευόμενος ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ὅτι ἡ ἀλάνθαστος Κοινὴ Γνώμη, ἐξετάσασα τὰς πτέρυγὰς του, ἀπεφάνθη ἤδη ὅτι δὲν ἦσαν ἄσπιλοι καὶ ἀμόλυντοι, εἶχεν ἀποσυρθῆ ὡς εἰς ἄσυλον ὑπὸ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα παραθύρου, ὅπισθεν τῶν κλώνων ὑψηλοῦ ἀειθαλοῦς φυτοῦ. Καθήμενος ἐκεῖ ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος, ἀπέλαυνεν ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἐκ τοῦ κινδύνου ὤμων γυμνῶν καὶ ζωηρῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν, χαίρων ὅτι μακρόθεν μόνον ἤρχοντο μέχρις αὐτοῦ καὶ τῶν μυρωμένων ἐσθήτων τὰ ἀρώματα, καὶ τῶν κινουμένων ριπιδίων ὁ ἥχος, καὶ ὁ θόρυβος τῶσων ποικίλων γλωσσῶν συγχρόνως λαλουμένων. Ἐκλείε τὸς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἐπανίδῃ νοερώς τὸ ἀρχαῖον προγονικὸν μέγαρον εἰς Ροχόλδεν-Κίρχεν, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὴν μητέρα του τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία καὶ οἱ τρόποι τῶ ἐφαινότο τῶρα τόσον μαῖλλον ἡσυχώτεροι καὶ γλυκύτεροι καθόσον τοὺς παρέβαλε πρὸς τὴν ζωηρότητα τῶν περὶ αὐτὸν λαμπροστολισμένων κυριῶν. Ἄλλ αἰφνης κύριός τις, ἰδὼν αὐτὸν μακρόθεν διὰ μέσου τοῦ χρυσοκύκλου monocle, τοῦ κολλημένου ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ του, τὸν ἐπλησίασε φωνάζων τὸ ὄνομά του καὶ τείνων καὶ τὰς δύο του χεῖρας, εἰς διπλὴν ἔνδειξιν χαρᾶς καὶ φιλίας.

— Χαίρω, ἀγαπητέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω! ἡ βαρωνίς μου εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἐπεριμένεσο εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ σ' εὔρω ἐδῶ ἀπόψε.

— Ἐφθασα γῆς, εἶπεν ὁ Ἐρενστάιν ἐγειρόμενος καὶ θλίβων τὰς πρὸς αὐτὸν τεινομένας χεῖρας. Τί πλήθος ἐδῶ, ἐπρόσθεσε. Μοῦ ἔφερε πονοκέφαλον ἡ ποικιλία τῶν γλωσσῶν ὅσας ἀκούω!

Ὁ νεοελθὼν, πλούσιος Ἕλλην ἔμπορος ἐκ Τεργέστης, ἔφερεν ἐπιδεικτικῶς βελάδαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, καὶ μεγάλην λευκὴν καμέλιαν εἰς τὴν κομβόστρυπαν. Ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς πενθίμου ἐνδυμασίας τοῦ νέου ἐξέφερε εἶδος στεναγμοῦ, ὡς φόρον εἰς τὰς θλίψεις τοῦ βίου, καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν στεναγμὸν εἶδος σφριγγματος, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε φιλοσοφικῶς ὅτι τὰ πάντα ἐφήμερα, καὶ αἱ χαρὰ καὶ αἱ θλίψεις.

— Καθὼς βλέπεις, ὑπέλαβε, θέτων τὸν βραχιονά του ὑπὸ τὸν βραχιονά του Ροδόλφου καὶ σύρων αὐτὸν φιλικῶς ἐκ τοῦ παραθύρου, — καθὼς βλέπεις, ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν ἀνάγκην ξένων

στοιχείων διὰ νὰ διασκεδάσωμεν. Ἡ λυπηρὰ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μὲ τοὺς ἐντοπίους μας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθῃς εἰς τερπνὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Οὔτε νὰ ὁμιλήσουν εἰξεύρουν, οὔτε νὰ χορεύσουν, οὔτε νὰ καθίσουν, ὡς πολιτισμένοι ἄνθρωποι. Τὸ κάτω κάτω, φίλε μου Ἐρενστάιν, δὲν ἐπολιτίσθησαν ἀκόμη!

— Φοβερόν νὰ λέγῃ τις αὐτὸ διὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶπε γελῶν ὁ Ροδόλφος.

— Ὡ, οἱ ἀρχαῖοι! ἀνεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀγγυρόπουλος, ἄφησέ τους ἡσύχους τοὺς ἀρχαίους! τοὺς βαρύνομαι θανασίμως! ἄς τους χαίρεται ὁ Ἰαροβίσκις! τὸν βλέπεις ἐκεῖ πέρα; Αὐτὸς ἔχει μανίαν μὲ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁμηρον εἰς τὸ πρόγευμα, Ὁμηρον εἰς τὸ γεῦμα, Ὁμηρον εἰς τὸ δείπνον! Πῶς δὲν στομαχιάζει! Ἀναγινώσκει τὸν Ὁμηρον εἰς τὸν ἐξώστην του μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, καὶ τὸν ἔχει κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν του ὅταν κοιμᾶται. Ἄν μ' ἐρωτᾷς τὴν ἐνδόμυχον πεποίθησίν μου περὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τοὺς ἔχω ὅτι δὲν ἤξιζαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀντιπροσώπους των. Λόγια ὅσα θέλεις, καὶ γράμματα καὶ εὐγλωττία. Ἐγνωρίζον πρὸ πάντων πῶς νὰ χρωματίζου τὰ πράγματα καταλλήλως διὰ τὰ μάτια τῶν μεταγενεστέρων ὁ λόγος ἐνός Ἀθηναίου εἶχε ἀνάγκην τῆς ἐπικυρώσεως εἴκοσι μαρτύρων ἀξιοπιστῶν, καὶ ὅμως τὴν σήμερον πιστεύομεν ὅσα εἶπον καὶ ἐξ αὐτῶν κρίνομεν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἄν ἀκούσης καὶ τοὺς σημερινούς, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι τὸ μεγαλειότερον τῶν ἐθνῶν, αἱ δὲ Ἀθηναίαι ἡ ὠραιότερα πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. — αἱ Ἀθηναίαι αὐταὶ τοῦ βλέπεις!

Ἐπεριφέροντο, λέγοντες ταῦτα, εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας. Ὁ Ἀγγυρόπουλος, διακόπτων αἰφνης τὴν διὰ τοῦ monocle ἐπισκόπησιν τῶν προσκεκλημένων, ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του ἐὰν ἐπαρουσιάσθῃ εἰς κυρίας.

— Εἰς κανένα δὲν ἐπαρουσιάσθην, παρεκτός τοῦ Ἑλληνοσ προθυπουργοῦ καὶ ἐνός Ἀγγλοῦ attaché.

— Ἄ! ἡ βαρωνίς ἀπεφάσισε νὰ σὲ ἀφήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἐνοια σου, θὰ σοῦ εὔρω ἐγὼ καμμίαν Οὐρί. Εἶνε ἐδῶ ἀπόψε μία μελαγχρινή — ἡ ὠραιότερα νέα τῶν Ἀθηναίων. Τὰ γαλλικὰ της εἶναι ἄξια τοῦ Faubourg St. Germain. Ἐχει δὲ καὶ προῖκα καλὴν, ἂν ἐρωτᾷς καὶ διὰ τοῦτο. Καὶ τὰ μὲν καὶ ἡ δὲ θὰ μοῦ ἤρχοντο, ἀλλὰ δὲν ἤλθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου νὰ κατακαθίσω. Πεταλοῦδα, φίλε μου, ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ τὰ λοιπά. Αἱ!

Προτοῦ ὁ Ροδόλφος προφθᾶσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης καὶ αἰνιγματώδους ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ὄλην

του τὴν ἀπειρίαν διέβλεπε σκανδαλώδεις τι, ἡ βαρωνίς Χοενφέλς ἦλθε πρὸς τοὺς δύο φίλους, μὲ πρόσωπον ἐκφράζον ἀνησυχίαν, καὶ κτυπῶσα ἐλαφρῶς μὲ τὸ ριπίδιόν της τὸν ὦμον τοῦ ἐκ Τεργέστης Ἑλληνοῦ :

— Κύριε Ἀγγυρόπουλε, εἶπεν ἀνυπομόνως, δὲν ἤξεύρω τί ἔπαθε ἡ Νατσελγούβερ. Σεῖς γνωρίζετε τὰ διαβήματα καὶ τὰς ιδιοτροπίας της.

— Ἦμπορείτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε διατί δὲν ἦλθε ;
— Ἀτυχῶς δὲν ἤμπορῶ, Κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγυρόπουλος, ὑποκλινόμενος καὶ στρίβων τὸν μύστακα μὲ μειδίαμα αὐταρσεκίας. — Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀργά ἀκόμη.

— Λησμονεῖτε ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κοιμῶνται ἐνωρίς, ἀνερώνησεν ἡ ἀνυπομονοῦσα βαρωνίς. Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της :

— Τὴν εἶδες σήμερον, Ροδόλφε ; ἠρώτησε.

— Ὁ Ἐρενστάιν ἠρυθρίασε καὶ νέφος στενοχωρίας ἐσκίασε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ὅχι, θεῖα, ἀπεκρίθη. Ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο.

— Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μὲ βλέμμα ἀνεπαισθήτως ἐταστικόν, ἀλλὰ, ἐπαναλαβὼν τὸ αὐτάρσεκον μειδίαμά του, ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν :

— Διὰ νὰ σὰς καθησυχάσω, Κυρία μου, πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ θὰ σὰς τὴν φέρω, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε καθ' ὑπερβολὴν, Κύριε Ἀγγυρόπουλε. Δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν νὰ τὴν ἀκούσωμεν ὅλοι ἐδῶ. Μὴ ἀργήσετε νὰ ἐπιστρέψετε. — Σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς βαρωνίδος ἔλαμψεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Ροδόλφε, ἐπρόσθεσε, ἔλα μαζί μου. Θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς καμμίαν νέαν νὰ σοῦ διαλύσῃ τὰ σύννεφα.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀγγυρόπουλος ἀπεσύρετο χαιρετῶν, ὁ Ροδόλφος ἔδωκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν θεῖαν του, προσπαθὼν νὰ κρύψῃ διὰ τῆς σιωπῆς τὴν στενοχωρίαν του.

— Κρίμα νὰ μὴ ἔλθῃ ἀπόψε ὁ Κύριος Λανέκ, εἶπεν ἡ βαρωνίς. Μοῦ τὸν λέγουν εὐμορφον καὶ ἐλκυστικόν καὶ ἔξυπνον. Ἐκαμε κρότον εἰς τὰ Παρίσια πέρυσι. Ἀλλ' ἠσθῆνησε ἐρχόμενος ἐδῶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ἰποθέτω ὅτι θὰ κάμῃ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἰαροβίσκῃ, τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

— Εἶναι χορὸς τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος διὰ νὰ εἶπῃ κάτι.

— Βέβαια ! Ὅλοι ἐδῶ φιλοτιμούμεθα νὰ ἐορτάσωμεν τὸν Ἀγγλον ὑπουργόν ! Ποῖος ἤξεύρει ; Ἴσως γράψῃ κανὲν βιβλίον ὅταν ἐπιστρέψῃ καὶ μᾶς ἀναφέρῃ μέσα !

— Ποῖαι εἶναι αἱ νέαι αὐταί, ποῦ γελοῦν τόσον δυνατά ; ἠρώτησεν ἀδιαφόρως ὁ Ροδόλφος :

— Μοῦ τὰς ἔφερον ἡ Ἀμερικανικὴ πρεσβεῖα. Δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας ἤθελον νὰ σὲ παρουσιάσω.

Καὶ ἡ βαρωνίς τὰς ἐκύτταξεν ὄχι πολὺ εὐμενῶς, ὑψώσασα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ μακρὸν της face en main.

— Πολὺ ἄσχημα ἀντιπροσωπεύουν τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἐπρόσθεσε. Σὲ συνιστῶ νὰ καλλιεργήσῃς τὰς σχέσεις τῶν Μάθραιῦ τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ υἱὸς των, ὁ Βίνσεντ· πολὺ καλὸς νέος· ὀμιλεῖ, ὡ τοῦ θαύματος, καὶ Γαλλικὰ εὐνόητα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ σὲ διδάξῃ προθύμως νὰ παίξῃς τέχνις καὶ κριέτ.

— Εἶναι νεώτατος, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος εὐχαριστημένος. Θὰ τὸν φοβοῦμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ὡραίας κυρίας εἰς τὰς ὁποίας θέλετε νὰ μὲ παρουσιάσετε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἄμαξα ἔφερε τὸν Ἀγγυρόπουλον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ὅπου κατῴκει ἡ δεσποινὶς Φωτεινὴ Νατσελγούβερ. Ἡ οἰκία ἦτο ὀλοσκοτεινὴ. Μετὰ πολλὰ κωδωνίσματα ἠνοιχθῆ ἐπὶ τέλους ἐν παράθυρον καὶ μία νυσταλέα καὶ ἐκπληκτος ὑπηρέτρια ἠρώτησεν ἄνωθεν τί τρέχει :

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου, Πολυξένη, ἠρώτησεν ὁ Ἀγγυρόπουλος.

— Ἐπλάγιασε.

— Κύριε τῶν δυνάμεων ! Τὰ ἔχασεν ἡ Φωτεινὴ. Ἐπλάγιασεν, ἐνῶ τὴν περιμένουν αἱ Ἀθηναὶ ὅλοι εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβεῖαν !

Ἡ Πολυξένη κατέβη, χωρὶς νὰ βιασθῆ, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος ἀναβάς δρομαῖος τὴν κλίμακα ἤρχισε νὰ βροντᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς Φωτεινῆς.

— Σήκω, Φωτεινὴ, καὶ ἐνδύσου ἀμέσως ! Ἀκούεις ; Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ βροντῶ ἔως νὰ σηκωθῆς, καὶ ἄς κἀνω ἄνω κάτω τοὺς γείτονας !

— Τί δαιμόνιον σ' ἐπίασε, ἀνέκραξεν ἡ Φωτεινὴ. Θὰ τὴν δαίρω αὐτὴν ὅπου σὲ ἀρῆκε νὰ ἐμβῆς μέσα ! Θὰ ἠσυχάσῃς ; Μεθυσμένος εἶσαι ;

— Ἐλα ! Μὴ ἀνοησίας, Φωτεινὴ ! Δὲν χωρατεύω ! Σοῦ λέγω ὅτι σὲ περιμένουν πρὸ δύο ὥρων εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβεῖαν. Εἶναι ἔνδεκα τώρα, καὶ αἱ συναναστροφαι εἰς τὰς Ἀθήνας τελειοῦν εἰς τὰς δώδεκα.

— Καὶ τί μὲ θέλουν ; Νὰ παίξω ; Τὸ ἐλησμονησα ὀλότελα ! Δὲν μὲ ξεφορτόνουνται ! Καλὰ ! Ἠσύχασε ἐπὶ τέλους. Τώρα σηκόνουμαι.

Μετ' ὀλίγην ὥραν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας ἐψιθυρίζετο ὅτι ἔφθασεν ὁ κ. Ἀγγυρόπουλος συνοδεύων τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν Μοῦσαν, καὶ συνεσφίγγοντο ὅλοι πρὸς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν ὀνομαστὴν καὶ ἀλλόκοτον καλλιτέχνιδαν. Κάλαι ἐπατήθησαν χωρὶς νὰ σκεφθῆ περὶ διαμαρτυρήσεως ὁ πατηθεῖς—φορέματα ἐπλακῶ-

θησαν χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆ ἡ ἀδικηθεῖσα νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴν τῆς ὑπὸ μειδίαμα ἀπατηλόν, συνοδῶν ἐν ψευδῆς: Δὲν πειράζει, — τὰ πρόσωπα ὅλα ἐμαρτύρουν ἀνυπομονησίαν, περιέργειαν καὶ θαυμασμόν.

— Ἀρκούδα καθ' ἑαυτό, ἔλεγέ τις ἐκ τῶν συνωθουμένων. Καὶ δαγκάνει καὶ μουγκρίζει. Ἐνδύεται ἄσχημα καὶ ὀμιλεῖ πρόστιχα!

Ἡ δεσποινὶς Νατσελχοῦβερ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, προπορευομένη τοῦ Ἀγγυροπούλου, ὅστις ἐμειδία θριαμβευτικῶς, ὑπερηφάνουμένος διὰ τὴν δημοσίαν ταύτην ἀποκάλυψιν τῶν σχέσεων του μετὰ τῆς διασήμεου μουσικοῦ. Οὔτε ἡ Φωτεινὴ ὑπέκρυπτε τὴν ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησίν τῆς διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν. Ἐβάδιζε βραδέως ἀντιμετωπιζούσα μὲ ἡγεμονικὴν γαλήνην τὰ περιεργὰ ὅλων βλέμματα. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο φαντακτερὴ καὶ ἄχαρις, τὸ ἀνάστημά τῆς βραχὺ ἀναλόγως τοῦ πάχους τῆς, καὶ ὅμως χάρις τις μεγαλοπρεπῆς ἐπεσκίαζεν ὅλα τὰ τρωτὰ τοῦ παραστήματός τῆς. Εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἤρχετο νὰ γελάσῃ, ἢ νὰ τὴν περιπαίξῃ. Μ' ὅλην τὴν γενικὴν ἀπογοήτευσιν, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τηρήσῃ τις σοβαρότητα ἐνώπιον τῆς σοβαρᾶς ἀδιαφορίας τοῦ βλέμματός τῆς καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ παράδοξόν τινα ὑπεροχὴν εἰς τὴν ἀτάραχον λάμπιν του.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς, ἐκτὸς δύο παιδικῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὴν παρετήρησαν πρὸς στιγμὴν μετ' ἀδημονίας, ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἀγγυρόπουλον καὶ τὸν παρηκολούθουν.

Ἡ κυρία Χοενφὲλς προέβη πρὸς προὔπαντησιν τῆς καλλιτέχνιδος μὲ μειδίαμα εὐπροσήμερον εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς ὅτι τὴν βλέπει εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς.

— Ἐγχετε πολὺν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἀθήνας· δὲν εἶναι ἀλήθεια, Κυρία μου;

— Ποῦ εἶναι τὸ πιάνο, Κυρία; ὑποθέτω ὅτι δὲν μ' ἐπροσκαλέσατε διὰ τὰ μουτρά μου, ὥστε ἄς λείψουν τὰ κομπλιμέντα. Ἦλθα νὰ παίξω.

— Qu'elle est grossière, εἶπον ἀναμεταξύ των οἱ ἀκούσαντες τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Ἀγγυλος ὑπουργός, ὁ ἐντιμότερος κύριος Σαμουηλ Οὐάρεν, τὴν παρετήρησε διὰ μέσου τῶν ὀμματουαλιῶν του καὶ ἐτραύλισε Ἀγγλιστί: « Ἄλλου εἶδους ταραχὴ καὶ αὐτὴ! » Ἄλλ' ἡ βαρωνὶς Χοενφὲλς, ἀξία σύζυγος πεπειραμένου διπλωμάτου, ἐγνώριζε πῶς νὰ διεκφεύγῃ τὰς δυσκόλους περιστάσεις μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ χάριν. Ἐγέλασεν εὐθύμως, ὡς ἂν ἤκουσε εὐφροίαν τινὰ ἐκτακτον καὶ ὠδήγησε τὴν μουσικὸν πρὸς τὸ μέγα κλειδοκύμβαλον. Τὸ κάθισμα ἦτο πολὺ ὑψηλόν, ἡ Φωτεινὴ τὸ ἀναποδογύρισε μὲ ἓν λάκτισμα καὶ ἔρριψε γύρω τὰ βλέμματα πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλου χαμηλοτέρου. Ὁ Ἀγγυρόπουλος ὤρμησε

σφῆρον καθέκλαν κατὰλληλον καὶ ἐκάθισεν ἡ κυμβάλιστρια ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς σιωπῆς. Ἦγγισεν ἔλαφρὰ τὰ κόκκαλα τοῦ ὄργάνου, σκύπτουσα τόσον, ὥστε ἠδύνατο καὶ μὲ τὴν μύτην νὰ τὰ ἐγγίσῃ, καὶ μετὰ τινα προανακρούσματα ἤρχισε νὰ παίζῃ τὴν ὠραίαν σύνθεσιν τοῦ Liszt ἐκ τοῦ Don Giovanni. Ὁ Ἀγγυρόπουλος, οὐδαμῶς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν μουσικὴν τῆς, ἀπεμακρύνθη, διερχόμενος ἀθουρύτως ἀναμέσον τῶν συνωθουμένων ἀκροατῶν, μέχρις οὗ ἐπλησίασε τὸν Ροδόλφον, ὄρθιον εἰς μίαν γωνίαν.

— Δὲν ἦτο εὐκόλος ἡ ἀποστολή μου, αἰ Ἐρενσταίν, εἶπε, μὲ τὸ αἰώνιον πάντοτε μειδίαμά του. Ἄλλ' ὅμως καλὰ τὰ ἐκατάφερα.

— Σὰς συγχαίρω καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς, ὑπέλαβεν ὑπερηφάνως ὁ Ροδόλφος, — καὶ συνησθάνετο πλημμυρούσαν ἐντὸς του τὴν πικρίαν κατὰ τοῦ αὐτοθαυμαζομένου Τεργεσταίου Ἑλλήνου.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐνόησε τὴν εἰρωνίαν τῆς ἐκφράσεως.

— Ἡμπορῶ, εἶπε, νὰ ζητήσω τὴν ἐπεξήγησιν τῶν λόγων σου;

— Μάλιστα, Κύριε! ἡ διαγωγὴ σας ἀπόψε δὲν ἦτο ἀνθρώπου καθὼς πρέπει!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ροδόλφου ἤστραπτον ἐξ ἀγανακτήσεως· οὐδὲ ἔχθος τῆς συνήθους παρβενικῆς δειλιάς ἐφαίνετο εἰς τὴν λάμπιν των.

— ὦ! Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος γελῶν προκλητικῶς, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔστριβε τὸν μύστακα καὶ παρετήρησε τὰς ἄκρας τῶν ὑαλιστερῶν ὑποδημάτων του. — Καὶ τί εἶναι τὸ ἐπιλήψιμον;

— Ὅτι ἀφήκατε τὴν θεῖαν μου νὰ σὰς ὀμιλήσῃ τόσον περιφρονητικῶς διὰ τὴν δεσποινίδα Νατσελχοῦβερ, καὶ ὅτι ὅταν ἐπέστρεψεν ἐδῶ μαζὶ τῆς τὴν συνοδεύατε μειδιῶν μὲ τρόπον ἀνοικειον.

— Πολὺ ἀφελῆς εἶσαι, καλέ μου, νὰ μοῦ ὀμιλῆς μὲ τὴν ζέσιν διὰ τὴν Νατσελχοῦβερ.

— Ἡ δεσποινὶς Νατσελχοῦβερ εἶνε κυρία. Οἱ ἐντιμοὶ ἄνθρωποι δὲν κάμουν διάκρισιν μεταξὺ γυναικῶν ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν. Εἰς ὅλας χρεωστεῖται ἡ ἰδία εὐγένεια καὶ ἴσον σέβας.

— Μὴ ἀνάπτῃς, φίλε μου, καὶ μὴ ἀγωνίζεσαι κατὰ ἀνεμομύλων, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος γελῶν φιλικῶς. Πρώτη ἡ Φωτεινὴ θὰ ἐξεκαρδίξῃτο ἐὰν μὰς ἤκουε νὰ μαλλώνωμεν ἐξ αἰτίας τῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Αὐτὴ δὲν ζητεῖ σέβας ἀπὸ κανένα. Χαίρνει τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ ἀνδρικότερον καὶ ἀδιαφορώτερον. . . ἴσως, ἂν θέλῃς, ἐπὶ τὸ ἀδιαφορώτατον.

— Δὲν τὰ ἐννοῶ αὐτά, οὔτε παραδέχομαι τὰς ἐξευτελιστικὰς διακρίσεις τὰς ὁποίας μοῦ κάμνετε.

— Καθόλου ἐξευτελιστικὰς. Παραχωρῶ ὅτι θέλεις ὑπὸ καλλιτεχνικὴν, διανοητικὴν, πλατω-

νικὴν ἐποψιν, καὶ οὔτε θέτω εἰς ἀμφιβολίαν τὸν θαυμασμόν. Τί ἄλλο θέλεις ;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ ζητήσω περισσότερον. Δὲν τὸ κρύπτω ὅτι μὲ γοητεύει ἡ τέχνη της. Ἐμποροῦσα νὰ κάθηναι ὅλην μου τὴν ζωὴν σιωπῶν, ἔὰν ἦτο νὰ μοῦ γεμίζη τὴν ἀκοὴν ἡ μουσικὴ της. Χάριν τούτου εἶμαι πρόθυμος νὰ προσφέρω τὴν φιλίαν μου καὶ νὰ λησμονήσω ὅλα τ' ἄλλα.

Ὁ Ροδόλφος ἐσιώπησε καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν παίζουσαν, καὶ ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ὁ Ἀγγυρόπουλος ἔριπτε πρὸς τὴν Φωτεινὴν βλέμμα περιφρονητικόν. Δὲν ἦτο αὐτὸς ἐπιδεικτικὸς ἐνθουσιασμοῦ πλατωνικοῦ, οὔτε εὐκισθησίας ἀριστοῦ. Ἡ ἰδιοσυγγρασία του δὲν ἦτο δι' αἰσθηματικὰς ἀγωνίας καὶ δοκιμασίας καὶ δι' ἔρωτας κρυφίους μὴ ἀνταποδιδόμενους, ἢ διὰ δειλοὺς δισταγμοὺς καὶ πόθους ἀτόλμους. Προπάντων δὲ ἦτο ἀπηλλαγμένος πάσης ταπεινῆς εὐλαβείας πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον, τὸ ὅποσον ἐθεώρει ἐν συνόλῳ κατὰ τοσοῦτον ὑποδεέστερον αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὑπολαμβάνη καὶ πολλῆς σημασίας ἄξιον. Τὰ ἰδανικὰ ὄνειρα, τὰ ἡδονικὰ βάσανα μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, τὰ μυρία αἷτια νεφελώδους ψυχικῆς τέρψεως ἦσαν καλὰ διὰ τὰς ποιητικὰς καρδίας τῆς Ἄρκτου. Αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι θὰ καταλήξῃ εἰς ἀρμόδιον συνοικέσιον, ἀφοῦ ἔλθωσιν εἰς πέρας αἱ σχέσεις του πρὸς τὴν Φωτεινὴν, περὶ δὲ ἐκλογῆς δὲν ἐσυλλογίζετο ἀπὸ τοῦδε. Ἄρκει νὰ θέλῃ τις καὶ νύμφη, ἄλλο τίποτε ! Ὁραῖα ἢ μὴ . . . καὶ τοῦτο ἀδιάφορον, τὸ κάτω κάτω ! Ἀφοῦ ἅπαζ γίνουσι μητέρες δὲν κάθηναι νὰ τὰς θαυμάζῃ ὁ σύζυγός των.

Ραγδαίαι χειροκροτήματα ἐπηκολούθησαν τοὺς τελευταίους ἤχους τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἡ δεσποινὴς Νατσελχοῦβερ ἐγερθεῖσα βραδέως μὲ τὰς χεῖρας κρεμαμένας ἐκατέρωθεν, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μέχρι τῶν γονάτων καὶ ἡ μαύρη κόμη της, κομμένη ὡς ἀνδρὸς, πίπτουσα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της. Οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων εἶχε ποτὲ ἴδει γυναῖκα χαιρετῶσαν οὕτω ἀρρενωπῶς. Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χαιρετισμοῦ ἐξ ἄλλου, ὅλοι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐτήρησαν σιωπὴν, μέχρις ὅτου ἐπανήρχισαν αἱ πολύγλωσσοι συνομιλίαι καὶ πάλιν.

— Λέγετε νὰ μοῦ φέρουν ὀλίγον κονιάκ, παρακαλῶ, εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὴν Κυρίαν Χοενφέλς, διακόπτουσα τὰς ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ της.

Καὶ τί δὲν ἀνέχεται οἰκοδέσποινα κατορθώσασα νὰ θαυμάσῃ τοὺς προσκεκλημένους της μὲ νῆαν καὶ πρωτάκουστον τέρψιν ! Τὸ κονιάκ ἤλθεν ἀμέσως καὶ προσεφέρθη δεόντως εἰς τὴν καλλιτέχνιδαν, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι ἀντήλασσαν συνωθούμενοι τὰς ἐντυπώσεις των.

— Ἴδου μία νέη ἡ ὁποία θαυμάζεται πολὺ

ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος δεικνύων εἰς τὸν Ροδόλφον διὰ τοῦ βλέμματος ὁμάδα νέων κυριῶν. — Ὀνομάζεται Éméraude Ρεβιτάση. Δὲν τὴν ἐθάπτισαν Éméraude, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἴμεθα τόσον Παρισινοί, ὥστε ὅλα τὰ λέγομεν Γαλλικά, ἕως καὶ τὰ ὀνόματά μας. Ἡ καθημένη πλησίον της ὀνομάζεται ἐπὶ τὸ Ἀγγλικώτερον Μέρη Περινιανή, ὁ δὲ ἀδελφός της λέγεται John Περινιανής, μολονότι καὶ ἡ μὲν καὶ ὁ δὲ οὔτε λέξιν κἂν Ἀγγλικὴν γνωρίζουν. Τοῦτο θεωρεῖται c h i c. K' ἐγὼ ποῦ βλέπετε . . . μὲ λέγουν Tonton· δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς εἰς ποίαν γλῶσσαν ἀνήκει τὸ Tonton, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐλληνικόν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Ἡ ἀδελφὴ μου Περσεφόνη προτιμᾷ νὰ λέγεται Proserpine.

— Ἀλλὰ τὸ Περσεφόνη εἶναι εὐφωνότερον καὶ ὠραιότερον !

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶναι ἐλληνικόν — δὲν εἶναι chic. Καὶ ἂν δὲν ἔχωμεν chic, φίλε μου, δὲν ἔχωμεν raison d'être.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ ;

— Κύριε ἐλέησον ! ἡ Μελπομένη ! Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὴν Νατσελχοῦβερ.

Εἶχε δίκαιον ὁ Ἀγγυρόπουλος ν' ἀπορῇ διὰ τὴν τόλμην τῆς νέας ἡ ὁποία ἐκάθισεν ἀφόβως νὰ παίξῃ τὴν βαρκαρόλαν, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Chopin, ἐνώπιον μάλιστα κριτοῦ, οὐδόλως διαθεμιμένου πρὸς ἐπιείκειαν δι' ἐγκλήματα τοιοῦτου εἶδους. Οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἤκουον ἐπιεικῶς ἐκεῖνοι τὰς ἀτελείας τῆς παιζούσης, χωρὶς νὰ ὑποπευθύνουν τὴν κρυφίαν ἀγανάκτησιν τῆς γυναικὸς μὲ τὴν κομμένην κόμην, ἡ ὁποία καθημένη ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐκεῖ ἔπινε τὸ δευτέρον της ποτήριον κονιάκ καὶ ἐστήλωνε τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμοὺς της ἐπὶ τῆς κυρίας Μελπομένης. Ὅτε αὕτη ἐτελειώσεν, ἡ Φωτεινὴ ἐγερθεῖσα τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ ὕφος ἄκρας εὐγενείας,

— Μήπως, εἶπε, μήπως ἔκαμε λάθος ἡ κυρία καὶ μὰς ἔπαιξε ἄλλο παρὰ τὴν βαρκαρόλαν τοῦ Chopin ; Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς τὴν παίξω :

Ἡ κυρία Μελπομένη ἀπεσύρθη προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν σύγχυσίν της, ὁ δὲ σύζυγός της ἐτόξευε μακρόθεν βλέμμα ἐκδικήσεως κατὰ τῆς Νατσελχοῦβερ, καὶ ὀλόκληρος ἡ ὁμήγυρις ἀντήλασσε βλέμματα καταδικαστικά· ἀλλ' οἱ γοητευτικοὶ ἤχοι τοῦ κλειδοκουμβάλου διεσκέδασαν ἐν ἀκαρεῖ τὰς δυσαρέστους ταύτας ἐντυπώσεις. Ἡδύνατό τις νὰ φαντασθῇ πρᾶγμα ἐπὶ γῆς γλυκύτερον ἢ τὴν βαρκαρόλαν οὕτω παιζομένην ; Ὁ ἐνθουσιασμός ἦτο μέγας καὶ γενικός. Αἱ κυρίαί ἤρπασαν τὰ ἄνθη ἀπὸ τὰς στήθη των, οἱ κύριοι ἀπὸ τὰς κομβιοδόχων των καὶ τὰ ἔριπτον πρὸς τὴν Φωτεινὴν. Ἥλλαζον χρώματα τὰ πρόσωπα καὶ δάκρυα ἀνῆρχοντο εἰς τοὺς

ὄφθαλμούς. Καί ὁ Ἀγγυρόπουλος μειδιῶν αὐταρέσκως ἐφαίνετο θεωρῶν ὡς ἰδικόν του κατά τὸ ἤμισυ τὸν θρίαμβον, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος κρυπτόμενος ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου ἐπροσπάθει νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς του.

Ἄφου κατέπαυσεν ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς συγκινήσεως, ἡ δὲ καλλιτέχνης ἐχαιρέτησε καὶ πάλιν κατὰ τὸν γνωστὸν παράδοξον τρόπον τῆς, χωρὶς κἄν νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς μένοντα ἔτι ἄνθη, ὁ οἰκοδεσπότης προχωρήσας ἐπρόσφερε τὸν βραχιόνά του διὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ buffet. Ἐκεῖ τὴν ἠκολούθησε ἐπὶ σκοπῶ νὰ ἐκφράσῃ χαριέντως τὸν θαυμασμόν του, νεαρὸς κομψευόμενος ὑποκόμης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πρέσβειος τῆς Γαλλίας. Μετὰ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἐνόμισε χρέος του νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τὴν βαρκαρόλαν ἐκτελουμένην τόσον λαμπρά, καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του ὅτι ὁ Chopin αὐτὸς δὲν ἦτο παρὼν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Ἡ δεσποινὶς Νατσελγούβερ ἀφου τὸν ἤκουσε μὲ σοβαρότητα ὄχι πολὺ ἐνθαρρυντικὴν, ἀπεκρίθη ἡσύχως :

— Νομίζετε ἄρα γε, κύριε, ὅτι μὲ κολακεύει πολὺ ὁ ἔπαινός σας ; Δὲν εἶναι καλλίτερον ὅταν ὀμιλῆτε περὶ μουσικῆς, ν' ἀποτείνεσθε πρὸς ἰσοδυνάμους σας ;

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς ἰστάμενος πλησίον τῆς, ἐκαθάρισε τὰ ὀμματαυᾶλιά του διὰ νὰ τὴν ἴδῃ καλλίτερον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε εἰς συμπατριώτην του, εἶναι ἀξία σπουδῆς αὐτὴ ἡ κυρία. Παράδοξον φαινόμενον ! Ἀλλὰ τὸ ἔχουν οἱ καλλιτέχνη νὰ εἶναι διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Τί τοὺς ἐμποδίζει ὅμως νὰ κτενίζωνται καθὼς ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ φέρωνται ἀνθρωπινά ;

Ὁ φίλος του παρεδέχθη τὸ ὀρθὸν τῆς σκέψεως καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἤθελε προξενήσῃ μεγάλην ἐντύπωσιν ἐὰν ἐπαρουσιάζετο εἰς ἀγγλικὴν συναναστροφὴν.

— Ἐντύπωσιν λέγεις ! Φαντάσου ἂν τὴν ἐνοικιάζαμεν νὰ τὴν πάρωμεν μαζῇ μας εἰς Λονδίνον, μὲ κολλημένην εἰς τὴν ράχιν τῆς ἐπιγραφῆς : « Δεῖγμα γνήσιον βαρβάρου Ἑλληνίδος, ληφθὲν παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐπικίνδυνον ! »

Οἱ προσκεκλημένοι ὅλοι συνεσφίγγοντο τρώ-

γοντες καὶ πίνοντες ὄρθιοι, ἀλλ' ὁ Ἰσδοῦλος περιεφέρετο περιμένων τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ μόνην τὴν Φωτεινὴν ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Τὴν ἐζήτηε πλήρως ἀθωότητος, οὔτε κἄν ὑποπτευόμενος τὴν ἀηδῆ κυκλοφοροῦσαν φήμην περὶ τῶν σχέσεών του πρὸς αὐτήν. Τὴν εἶδε ἐπὶ τέλους, τὴν εἶδε καὶ ἡ θεὰ ἔφερεν ἐρύθημα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ παλμούς εἰς τὴν καρδίαν του. Περικυκλουμένη ὑπὸ ὀμάδος ἀνδρῶν γελώντων θορυβωδῶς, ἐκάπνιζε σιγαρέτον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐκράτει μικρὸν ποτήριον κενόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ βαρῶνος Χοενφέλς ἔχυνεν ἐκ φιάλης οἰνόπνευμα. Ἐγέλα καὶ αὐτὴ ἀποκρινομένη εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν ἀνδρῶν. Ὁ Ροδόλφος ἐκυριεύθη ὑπὸ ἐντροπῆς. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐμπνευσμένη διερμηνεὺς ἤχων οὐρανίων ! Αὐτὴ ἡ καλλιτέχνης τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν εὐλαβῶς ! Ἡθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἐν σιωπῇ, ἀλλ' εἶδε ἀπέναντί του τὸν Ἀγγυρόπουλον μὲ μειδιάμα ἐυχαριστήσεως εἰς τὰ χεῖλη. Ἐλαβε διὰ μιᾶς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταπίῃ τὴν πικρίαν του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Φωτεινὴν μὲ θάρρος.

— Σὰς ἐζήτουν, Κυρία, εἶπε ψυχρῶς. Ἡθελα νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅσην εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξενήσατε καὶ ἀπόψε.

— Ἄ ! ὁ Γερμανὸς μου φίλος, ἐξεφώνησε γελῶσα καὶ παρατηροῦσα τὸ ψυχρὸν σοβαρόν του ὕφος. Εἶδα τὸ ἐπισκεπτήριόν σας σήμερον, ἀλλὰ σὰς περιμένω καὶ πάλιν. Σὰς ὑπεσχέθη τὰς *Melodies Hongroises*, μὴ λησμονεῖτε !

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Σαξωνίας.

— Τί καλὸς ὁ ἀνεψιὸς σας, βαρῶνε ! Καλὸς καὶ νόστιμος, ἀλλὰ πολὺ σοβαρὸς. Πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ, — πολὺ *sans reproche*, ἐπρόσθεσε. Οἱ περὶ αὐτὴν ἄνδρες ἔστρεψαν ὅλοι τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Ροδόλφον μειδιῶντες. Ὁ νέος ἐκοκκίνισε, τὴν ἐχαιρέτησε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀνεχώρουν ἤδη· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζοντες τὸν ἀνεψιὸν τοῦ οἰκοδεσπότητος τὸν ἐχαιρέτων. Ἄντεχαιρέτα καὶ ἐκεῖνος μηχανικῶς, μὴ ἀκούων μῆτε ἐννοῶν τίποτε περὶ αὐτόν, καὶ ἐνόμιζεν ἔτι ὅτι ὀνειρεύεται, ὅτε ἡ θεὰ του καὶ ὁ σύζυγός της ἦλθον πρὸς αὐτὸν εἰς τὰς κενὰς τῆς πρεσβείας αἰθούσας.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.